

DEVRİMCİ İŞÇİ



ÖZEL SAYI

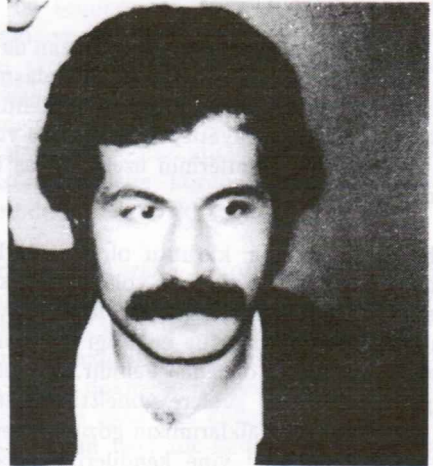
06.03.86

HAMBURG CİNAYETİ: SONUN BAŞLANGICI MI?

Sol güçlere yönelik cinayetlere bir yenisi daha eklendi. PKK üst yönetimince kararlaştırılıp uygulatıldığından hiç kimsenin şüphe duymadığı bir planın sonucunda Küşat Timuroğlu katledildi. Yakın bir zamana kadar Devrimci İşçi'nin ön saflarında mücadele eden Kürşat arkadaşına yöneltilen saldırı, O'nun şahsında sol grupların ideolojik-siyasi faaliyetlerine ve örgütsel bağımsızlıklarına dayatılmış zorbalıklar zincirinin bir halkasıdır. Paris ve Lozan sokaklarındaki kan lekeleri henüz kurumadan Hamburg'da işlenen bu cinayetle, sol güçler iradeleri dışında bir çatışmaya zorlanmaktadırlar. Bir süre öncesinden başlayarak oluşturulmuş bulunan provokasyon ortamı, bu tür bir çatışma için uygun şartları da beraberinde taşımaktadır.

Devrimci İşçi'nin Ocak 1986 tarihli Özel Sayısı'nda vurguladığımız gibi, PKK Yönetimi sol gruplara, gündemlerini değiştirmelerinin yanısıra, ya kendisiyle çatışmaya girmeyi, ya da kendisine teslim olmayı dayatmaktadır.

Sol gruplar ve devrimci güçler tarafından kabul edilmesi hiç bir şekilde mümkün olmayacak olan bu dayatmalarla PKK'nın herhangi bir şey kazanamayacağı kesindir. Devrimci kanına girmekle, düne kadar birlikte olunan yurtsever kişileri öldürmekle ne Kürt halkının bugün yaşadığı acılar son bulacaktır, ne de PKK'nın iç sorunları çözüme kavuşacaktır. Aksine, bu örgütün bu tür eylemleri, faşist ve gerici güçlerin Sol'a ve devrimci güçlere açtığı ideolojik, politik, fiziksel yoketme savaşında; egemen güçlerin tüm emekçileri ve özellikle Kürt Halkını baskı altında tutma planlarına doğrudan hizmet etmektedir. Artık, Avrupa'da ya da Türkiye'de tüm insanların nefret ettiği eylemlerin ve olayların arkasında PKK'nın aranması doğal bir olay haline gelmiştir. Her türlü karanlık olay;; halk düşmanı bir takım çevrelerin her eylemi bundan sonra PKK'nın üstüne yıkılıp kalacaktır. PKK Avrupa devletlerinin ve kamuoyunun gözünde, artık siyasi bir olay olmaktan çıkacak, bir güvenlik sorunu,



Kürşat Timuroğlu

bir zabıta olayı haline gelecektir. PKK'nın bu duruma düşmesinde, kendisinden başka her hangi bir gücün rolü ve sorumluluğu yoktur. O kendi çizgisi ve tutumuyla bu sandalyeye oturmuş bulunmaktadır.

PKK üst yönetimi, sol güçlere karşı tamamen hak-sız ve gayri meşru bir eylem çizgisinde ısrar ederek ve bu çizgiyi yaşadığımız bu günlerde daha da somutlaştırıp pratiğe dökerek tüm PKK'lılar açısından da felâketten başka bir sonuç getirmeyecek olan çıkmaz bir yola sürüklenmiştir. Anlaşılan odur ki, PKK Yönetimi bu çıkmaz yolda yürümeye, dolayısıyla sol grupların ideolojik, siyasi faaliyetlerini zorbalıkla engellemeye ve bu çerçevedeki saldırılarına devam etmeye kararlıdır.

Bu durum, saldırıya uğrayan ve uğrayacak olanlara meşru savunma hakkı yaratmış olmakla birlikte, bir çok sol grup bu hakkı sorumluluklarının bir gereği olarak kullanmamıştır. Sol gruplar ve devrimci güçler, -tekil ve etki alanı sınırlı olayları saymazsak- genel olarak PKK'yı ideolojik ve siyasi yönlerden eleştirip teşhir etmekle ve uyarmakla yetinmiş, PKK ise bu eleştirileri şiddet ve cinayet yöntemleriyle bastırmayı denemiştir. Bu deneme, daha önce PKK içinde yer alan kişileri aşarak örgütlü sol hareketlere yöneldiği noktada sonun başlangıcına gelmiş demektir. Çünkü, örgütlü durumdaki sol gruplar, kendi varlıklarına kasteden planlar ve saldırılar karşısında sessiz kalmazlar, eil-kolu bağlı beklemezler. Bu tıpkı bir doğa ya da fizik yasası gibi, yüksekte atlayanın boynunun ya da ayaklarının kırılması gibi objektif bir olgudur. Bu son derece doğal ve objektif gerçeği yaratan şey, kişilerin ya da örgüt yöneticilerinin iradi kararlarından çok örgütlü olmanın getirdiği doğal reflekslerle, gelişmelerin zorunlu olarak korunma ve savunma duygularını somut pratiğe zorlamasıdır. Bu objektif gerçeğin, bu muhtemel olgunun nefes kuvvetiyle değiştirilmesi mümkün değildir. Bu olgunun bir gerçeklik bir somutluk düzeyine yükselmemesi ancak saldırılara son verilmesi ya da verdirilmesi ile mümkün olabilir.

PKK üst yönetimi, tıpkı Paris ve Lozan'da olduğu gibi, sol grupları silahlı çatışmaya ve hesaplaşmaya davet etmektedir. Sanmaktadır ki, o alanda kendisi üstün gelecek ve silahların ve cinayetlerin gölgesinde yurtseverlerin ve devrimcilerin cesetlerinin üzerine basa basa sol grupları dize getirecek!..

Süpheşiz bu boş bir kuruntu olmakla birlikte bazıları bunu ciddi bir çıkış yolu olarak kabul etmiş benzemektedir. Böyleleri için bu yol aynı zamanda kendi kaderlerinin de çizildiği bir yoldur. Bu yolun nereye çıkacağı önceden bellidir. Böyleleri, halkın bir parçası olan sol güçlere yönelttikleri saldırıları ile tarih karşısında ve halklarımızın gözünde kendi suçlarının kararını şimdiden yine kendileri imzalamış olmaktadır.

PKK üst yönetimi, kendisi dışında herkesi düşman görmek şeklindeki fobiden ve korkudan kurtulmadığı sürece; örgüt içinden ya da dışından kendisine yöneltilen eleştirileri hainlik ve T.C Devleti'nin uşaklığı olarak değerlendirmeyi terketmediği sürece solcu ve devrimci öldürmekten vazgeçmeyecek ve dolayısıyla kendi varlığının da ortadan kalkmasından başka bir yere varmayacak olan bu çıkmaz yolda yürümekten kurtulamayacaktır. Mevcut şartların devamı halinde eldeki verilerden başka bir sonuç çıkmayacağı açık olmalıdır. Tıpkı iki ile ikinin toplamının dörtten başka bir sonuç yaratmayacağı gibi...

Bazı sol gruplar ve devrimci güçler, PKK'yı dağıtıp yoketmek gibi bir sorunlarının olmadığını ve çıkmaz yola girmiş bulunan bu örgüt üst yönetiminin çatışma ve provokasyon ortamını derinleştirmeye yönelik çabalarına katkıda ve yardımda bulunmayacaklarını resmen açıklamış olmalarına rağmen bu grubun kendisi ile birlikte bütün solu ısrarla uçuruma doğru çekmek istemesine ve bu planın bir parçası olarak cinayetlere,

saldırlara devam etmesine seyirci kalınamaz. Ancak, cinayet ve saldırılara seyirci kalınmaması, PKK üst yönetiminin cinayet ve provokasyon çizgisine karşı caydırıcı özellik taşıyan çok yönlü bir politika izlenmesi halinde; evet ancak bu halde bir anlam taşıyacaktır. Aksi bir tutum; kan davası mantığından kalkarak so-runu yaklaşan tutum kör döğüşü yaratmaktan öteye geçemeyecektir.

Çünkü, daha önceleri de açıkladığımız gibi, sol içine şiddet sokulması sorunu, bazı örgüt yöneticilerinin kişisel karakteri ile doğrudan ilişkisi olmayan; aksine ideolojik-felsefi-kültürel kökleri oldukça derin ve yaygın olan bir anlayış, bir mantıktır. Bu anlayışa karşı mücadele, fiziki saldırılarda bulunarak, insan öldürerek, örgüt dağıtarak değil, insanları eğiterek, bu anlayışa karşı tüm solda ideolojik-politik barikatlar oluşturarak ve geniş bir zaman dilimi içinde kazanılabilir. Kuşkusuz, bazı kastlaşmış örgüt yapılarının eğitilecek bir durumda olmadığı açıktır. Onlar, dönüşü artık mümkün olmayan bir yolda, sola, halka ve kendi kitlesine verebilecekleri ne kadar zarar varsa vererek, herkesin yurtsever ya da devrimci kanı döküp, cinayet işleyip egemen sömürücü güçlere hizmet eden bir konuma düşmesini ve böylece kendilerinin yanısıra tüm solun halk ve tarih nezdinde suçlu ilan edilmesini planlayarak kendileri ile birlikte herkesi maceraya sürüklemeyi hesap etmektedirler. Bu planlar ve hesaplar mutlaka bozulmalıdır. Bunlara alet olunmamalı, sinsi hesapların başarıya ulaşmasına destek olunmamalı, planların uygulanması kolaylaştırılmamalıdır.

Bilindiği gibi, sol grupların geniş bir bölümü ve devrimci güçler, bu planları kolaylaştırıcı çizgi izlemeyeceklerini, PKK'yı yoketme gibi amaçlarının olmadığını, fakat PKK'nın baskı ve terörüne de boyun eğmeyeceklerini, cinayetleri mazur ve haklı görmediklerini ve görmeyeceklerini defalarca açıklamışlar ve bu akıma karşı kesin tavır takınmışlardır. (1)

Bütün bunlara rağmen, PKK üst yönetimi, bazı sol güçleri ve devrimci örgütleri, çaresiz zannetmiş olmalı ki, saldırılarını tazelemekten geri durmamış ve böylece kendi kitlesinin de artık bir gerçeği yavaş yavaş görmesini ve kabul etmesini başarmıştır. Daha önce yayınlanan Özel Sayımızda da vurguladığımız bu gerçek şudur: Her türlü karanlık gücün rahatlıkla at oynatabileceği Avrupa'daki bugünkü ortamdan kısa sürede çıkabilmenin tek şartı, PKK'nın diğer grupların ideolojik-siyasi faaliyetlerine yasak koyup bastırma tutumunu; yurtsever ve devrimci katletme politikasını terketmesidir. PKK üst yönetimi bilinen politikasını terketmediği sürece yeni olayların yaşanması önlenemez.

Yukarıda işaret ettiğimiz planların ve bunun bir parçası olarak saldırıların devam etmesi, sanıldığı gibi sadece sol güçlere zarar vermeyecektir. Bu gidişle içine girilen sürecin ortaya çıkaracağı zararlı sonuçlar büyük ölçüde PKK taraftar ve sempatanları içinde geçerli olacaktır. Çünkü bu süreç, PKK'da ilericiliğe, yurtseverliğe ait bir şeyler olduğu sanısı ve düşüncesiyle bu örgütü destekleyenler, geline noktada kısır bir döngü içinde sıkıştırılmış durumdadırlar. Devrimci ve yurtsever katletmenin bilmeyerek savunucusu ya da bilinçli

destekçisi olanları bugünkü mevcut şartlarda bekleyen tek bir seçenek vardır. Bu, ya cinayet işlemek ya da cinayete kurban gitmek şeklinde şekillenebilecek olan bir kısır döngüdür. PKK militan ve taraftarları eğer saldırılara ara verilmezse kendilerini başka bir seçeneğin ve geleceğin beklemediğini kavramak zorundadırlar.

Bu veriler ve muhtemel gelişmeler ışığında bakıldığında, geniş bir yurtsever kitlenin ve solun bu tür zararlarından korunması için solcu ve devrimci güçlere her zamankinden daha büyük sorumluluklar düşmektedir. Bunun ilk gereği, cinayetlerin ve provokasyonların sola ve devrimcilğe ait olmadığını tüm ilerici güçlere, emekçilere ve demokratik kamuoyuna anlatmaktır. İkinci olarak, geniş bir yurtsever kitlenin cinayet histerisinin esiri olmasının; bunun yanı sıra da soldan çeşitli kişi ve grupların "intikam" duygularıyla hareket etmesinin önüne geçilmelidir. Fevri ve tepkici çıkışların, anlık heyecanların ürünü olan turumların; ideolojik ve siyasi bakımdan doğru bir öz taşımayan davranışlarının bu süreçte olumlu yönde hizmet etmeyeceği anlaşılmış olmalıdır.

PKK'nın kendi içindeki ve Sol'la ilişkilerindeki politikalarını yurtseverliğin bir parçası, bir uzantısı olarak görmeye hala devam eden çeşitli kesimlerin tutum ve fikir değişikliği içine girmelerini sağlamak bugün, yerine getirilmesi gereken önemli bir görevdir. Bunun çok çeşitli biçimlerini bulmak mümkündür. Saldırı ve çatışmaların yaygınlaşmasının önüne geçilmesinde çözülmesi gereken kilit sorunlardan birisi budur. Sol içi ilişkilerde cinayet ve terör metodlarını sola ait doğal bir şeymiş gibi görenler ikna edilmeden bu soruna kalıcı çözümler bulmak güçtür. Kastlaşmış örgüt yapılarını, yaşam gıdasını yurtsever ve devrimci kanı dökmekten alanları artık herhalde başka şeyler ikna edecektir. Bu bakımdan ikna faaliyetlerinin asıl hitabedeceği kesime seslenebilmenin yolları ve yöntemleri araştırılmalıdır. Mümkün olabildiği her yerde ve alanda cinayet ve sol içine şiddet sokulması anlayışına karşı ideolojik, politik ve kitlesel barikatlar oluşturulabilmelidir. Şiddet kullanmayı, örgüt dağıtmayı doğru bulmayan çok sayıda sol grubun bu barikatları oluşturma imkanı henüz mevcuttur.

Çeşitli sol grupların ve devrimci güçlerin PKK üst yönetiminin sola kurduğu tuzakları boşa çıkarma şansı, imkanı ve potansiyeli vardır. Sol gruplar ve devrimci güçler, asli görevlerini ihmal etmeden, Türkiye Devrimi'nin yurtdışında ortaya çıkan ideolojik-politik görevlerini unutmadan, yurtdışı zemininin görevlerini ihmal etmeden, bunları aralıksız yerine getirmeye çalışarak, cinayet odaklarının kendi kendileri ile baş başa kalmasına yardımcı olacak çalışmaları mevcut imkan ve potansiyelleriyle yerine getirebilecek durumdadırlar.

Zaten PKK üst yönetiminin sola kurduğu tuzağın en önemli amacı, solu ve devrimci güçleri asli görevlerinden uzaklaştırmak değil midir? Solun gündemini değiştirip çarpıtmak değil midir?

Kürşat'ın, Şahbaz'ın, Semir'in ve daha bir çok kişinin ölüm emrini verenler sol grupların geniş bir kesiminin ve devrimcilerin sorumlu tutumlarını, bunların aleyhine bir koz, bir silah olarak kullanmaya devam etmek

isteyecektir. Kendi eylem ve saldırılarına sahip çıkma cesaretini bile gösteremeyenlerin bu silahı geri tepmeye mahkumdur.

Çünkü hiç bir sol grup, hiç bir devrimci güç, PKK'nın terörüne ve baskısına boyun eğmeye niyetli değildir. Örgütlü sol hareketler çaresiz değildir.

Devrimci güçlerin, PKK'yı şiddetle yoketmek gibi bir sorunları ve görevleri ve bu çerçevede anti-PKK'cı cephelere ihtiyaçları yoktur.

Devrimcilerin asli ve temel görevleri, Türk ve Kürt halklarının devrim mücadelesinin sorunlarını çözüme ulaştıracak çabaların yanı sıra, yurtdışında yaşamak zorunda bırakılan insanların demokratik bir yaşama kavuşması için mücadele etmektir. Sol içine şiddet sokulmasına ve cinayetlere karşı mücadelenin başarısı, bu mücadelenin yukarıda belirttiğimiz temel görevlerin bir parçası olarak ele alınmasına bağlıdır.

PKK üst yönetiminin sola kurduğu tuzağın boşa çıkarılmasının biricik yolu, Dayanışma Hareketi görevleriyle Yabancı İşçi sorunları etrafında daha yoğun faaliyetliliklere ve çabalara yönelmektir. Bu çabalar yoğunlaştırılmadığı sürece, kitleler ve kadrolar asli görevlerine yönlendirilmedikleri sürece PKK, solun gündeminin birinci sırasını hep işgal edecektir.

Sol bu tehlikeyi görmeli ve PKK tarafından dayatılan gündem değişikliğini kabul etmeyerek gerçek görevlerini sürdürmeye devam etmelidir. Sol içine şiddet sokulmasına ve cinayet işlenmesine karşı mücadele böyle bir gündemin önemli bir maddesi olarak ele alındığı sürece anlam taşır ve kazanılabilir. Aksi, bir kördögüşü olur ki, siyasi mücadelede kördögüşünün ne anlama geldiğini Türkiyeli devrimciler yakından bilmektedirler.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarının kurtuluşunun "Ulusal Kurtuluşçuluk" adına devrimci ve yurtsever kanı dökmekten geçmediğini bir türlü anlamayan odaklar kaderleri ile başbağadır. Bu odakların devrimci kanı dökmeye devam etmesi, şüphesiz kaçınılmaz sona biraz daha hızlı koşulması anlamına gelecektir.

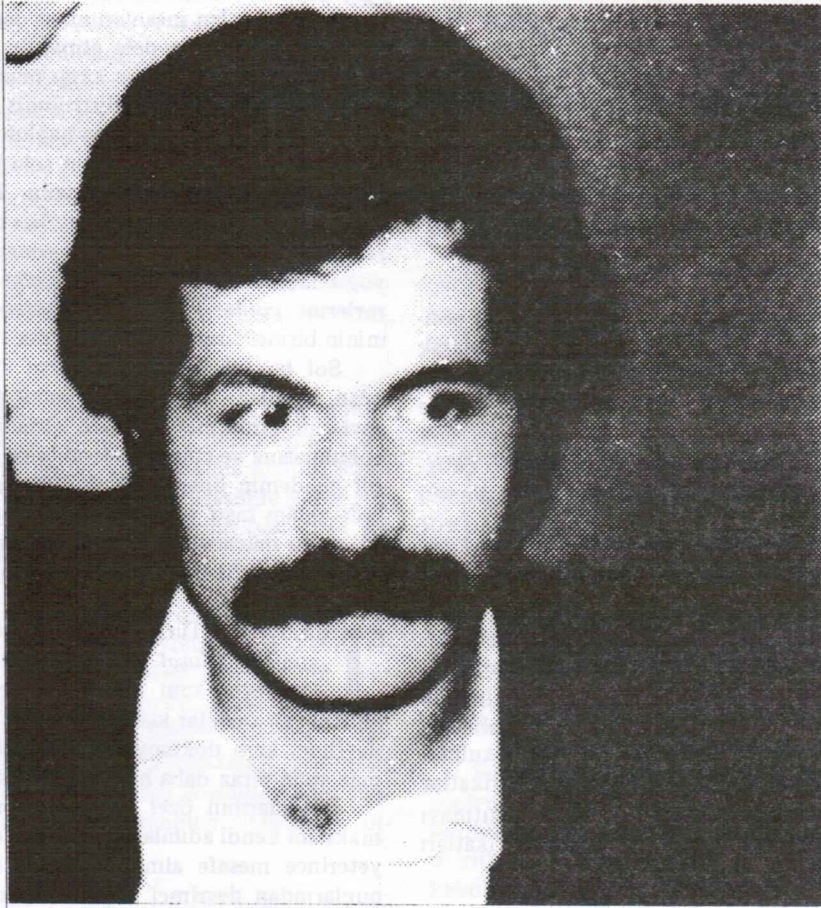
Başkalarının özel bir çaba göstermesine gerek kalmaksızın kendi adımlarının sonucu olarak bu yolda zaten yeterince mesafe almış oldukları için bu koşunun sonuçlarından devrimci güçleri hiç kimse sorumlu tutmayacaktır.

DİPNOT:

(1) Devrimci İşçi olarak PKK'nın şiddet tapınmacısı mantığı hakkında Aralık 85 tarihli dergimizde; Paris olayları ve provokasyon ortamı hakkında da Ocak 86 tarihli Özel Sayımızda görüşlerimizi ve tutumumuzu açıklamıştık. Bu yayınlarda, sol içine şiddet sokulmasının devrimcilik olmadığını, çatışma ve provokasyon ortamının asli sorumlusunun PKK olduğunu, bu örgütün cinayetleri ile bu örgütü ideolojik-politik planda eleştiren tutumların aynı kefeye konulamıyacağını, PKK sol grupların faaliyetlerini zorla bastırma anlayışından vazgeçmediği sürece bu karanlık ve gergin ortamdan çıkılamıyacağını, sol içine şiddet sokulması mantığına karşı yanlış yerden değil, doğru yerden mücadele edilmesi gerektiğini vurgulamıştık. Herkesin rahatlıkla anlıyabi-

← leceği bir açıklık taşıyan bu görüşlerimizin kimilerince son derece maksatlı ve art niyetli bir şekilde çarpıtıldığına; bazı kişilerin kişisel ya da siyasi çıkar kaygısıyla hareket ederek yalan bilgilerle çeşitli kesimleri kandırıp aldattığına tanık olunmaktadır. Zamanla gerçekler açıklanıp olup-bitenler bütün boyutlarıyla öğrenilince, bazı güçlerin aldatılmış olduklarını anlayacakları ve derin bir vicdani eziklik duyacakları kesindir. Üzücü ve düşündürücü

cü olan, bu hesapların Kürşat arkadaşın katledilmesi vesilesiyle tekrar canlandırılmış ve pratik bir sürece ve tavır alışa dönüşmüş bulunmasıdır. Bütün bunlar, önce-leri birlikte olmamıza, son iki yıldır da ayrı çizgileri savunuyor olmamıza rağmen kendisiyle ilişkilerimizde ideolojik eleştirinin ötesine geçmeyen bir tutumu ısrarla korumaya çalıştığımız Kürşat arkadaşına karşı saygımızda, O'nu katledenlere karşı nefretimizde ve solun içine sürüklendiği ortam hakkındaki tutumumuzda herhangi bir değişme yaratmamıştır, yaratmayacaktır.



Kürşat Timuroğlu, 25.02.86 günü kalleşce kurulan bir pusu sonucunda yaralandı. Kürşat, koma halinde kaldırıldığı hastanede kurtarılmıyarak hayatını kaybetti. O'nun katledilmesi, provokasyon ve cinayet mantığının nerelere kadar uzanabileceğini ve bu mantığa karşı mücadele etmenin nerelerden geçtiğini bir kere daha hatırlattı.

Anısı önünde saygıyla eğiliyor ve bir kere daha kahrolsun provokasyon diye haykırıyoruz.